TEORIA MORFOGENETICĂ

Autor: **Profesor – doctor Lucian Iordănescu**

Adăugat: 12 – 11 – 2008

Sau despre dinamica câmpurilor morfice

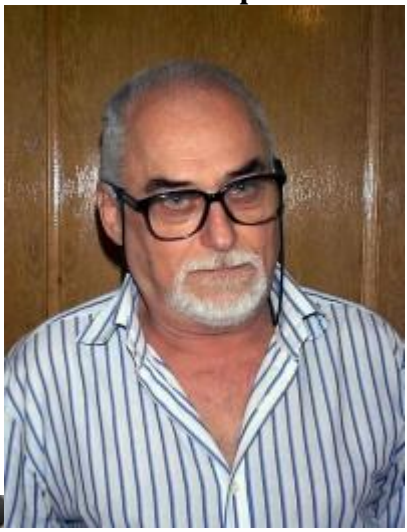

A⁻ A⁺ Reset

Introducere

În anticele lucrări precum Vedele şi apoi în Upanişade, sunt descrise în forme oarecum alegorice fenomenele de cunoaştere şi înţelegere colectivă, ceea ce astăzi numim transferul de informaţie telepatică. Chiar în Bhagavad Gītā, în Yoga cunoaşterii şi a faptei, Arjuna află că taina supremă a întregului univers este cunoaşterea (informaţia) în care ne aflăm scufundaţi ca într-un ocean. Mult mai târziu, ştiinţa a constatat că fiecare formă emite o vibraţie specifică, vibraţie ce s-a numit undă de formă, sau câmpul morfic, ceea ce a condus la ceea ce s-a numit mai târziu teoria morfogenetică. Teoria morfogenetică [TM], încă de la redefinirea ei de către Rupert Sheldrake, a suscitat vii controverse. Reacţiile în lumea ştiinţifică au fost atât de aprinse încât unii savanţi au fost chiar de părere că „Sheldrake pune magia înaintea ştiinţei şi poate fi condamnat în exact acelaşi limbaj în care Papa l-a condamnat pe Galileo şi pentru acelaşi

motiv. Este erezie". Dincolo de aceste opinii" care nu mai păstrează nimic ştiinţific în ele şi care ne amintesc mai degrabă de diverse închistări şi dogme religioase, TM şi-a dovedit până acum, în toate cazurile valabilitatea şi, pentru cel cu mintea deschisă reprezintă un instrument foarte preţios prin intermediul căruia pot fi explicate o serie întreagă de fenomene şi, mai mult decât atât, pot fi chiar generate şi stabilizate altele.

Tot ceea ce are formă, un obiect în trei dimensiuni, o masă, un scaun, o casă, un copac, o priamidă, sau în două dimensiuni cum ar fi o foaie scrisă, un cuvânt, o literă, un desen, o fotografie etc., sau dincolo de geometrie cum ar fi gândureile, ideile, pulsiunile emoţionale ca senzaţiile, sentimentele şi dorinţele, degajă informaţie susţinută pe o purtătoare energetică, adică emite unde de formă care interacţionează şi acţionează asupra omului, în bine sau în rău, pe plan fizic, psihic şi spiritual. La rândul lor, ca o reciprocă interactivă, orice informaţie susţinută de o purtătoare energetică, se localizează în formele cu care intră în acord armonic pe aceeaşi lungime de undă. Se manifestă în permanenţă o ubicuitate biunivocă între formă şi undă, ba mai mult, forma poate fi totodată atât corpuscul cât şi undă cum, deja cunoaştem, din comportamentul fotonilor. Ca exemplu concret, voi explica prin prezentarea literei A. Acesta este un semn grafic care reprezintă două tipuri de informaţie în potenţial, şi numai atunci când este asociată unei purtătoare energetice cum ar fi un fascicol luminos care o relevă ca pe prima literă a alfabetului latin sau, este asociată unei purtătoare energetice sonore generată dinamic de corzile vocale şi îşi exprimă, pe deoparte, informaţia formală ca formă grafică sau sunet şi mai apoi, informaţia fundamentală ca sunet descriptiv al unui început de cuvânt, exclamaţie admirativă, sau strigat de panică, toate acestea pornite dintr-o pulsiune psihică şi spirituală.

Şi acum să revenim la istoria conceptului de Teorie Morfogenetică. Sheldrake fiind de profesie biolog, a fost uimit de anumite fenomene din lumea fiinţelor vii, care nu puteau fi explicate în niciun fel până la el. Vom descrie aici două experimente celebre care au dus la

fundamentarea acestei teorii. **În primul dintre ele, profesorul William McDougall de la Harvard testa în 1920 inteligenţa şoarecilor. Pentru aceasta a folosit un labirint prin care şoarecii trebuiau să treacă, pentru a găsi hrana. În experiment se nota timpul în care şoarecii reuşeau să ajungă la hrană. Spre uimirea lui, a constatat că pe măsură ce apăreau noi generaţii de şoricei, timpul mediu în care aceştia ajungeau la hrană devenea tot mai mic, astfel încât generaţia a 20-a de şoareci ajungea, în medie, la hrană de zece ori mai repede decât prima generaţie. A fost ca şi cum o învăţătură a celor adulţi se transmitea la copii. McDougall ştia, la fel ca noi toţi, că genetic nu se poate transmite învăţătura, decât poate cel mult anumite instincte.** De aceea, rezultatele sale au fost tratate cu mult scepticism. Pentru a-l contra pe McDougall, o echipă de oameni de ştiinţă din Edimburgh a duplicat experimentul, folosind exact acelaşi labirint ca şi McDougall. **Rezultatele lor au fost şi mai uluitoare: prima generaţie de şoareci a parcurs labirintul aproximativ în acelaşi timp ca generaţia 20 a lui McDougall, iar unii dintre şoricei au găsit drumul aproape imediat, mergând direct la ţintă. În acest caz explicaţiile genetice puteau fi eliminate din start şi la fel şi alte explicaţii bazate pe urme de miros, feromoni etc.** Cu toate acestea, experienţa (cunoştinţele) şoriceilor de la Harvard a trecut oceanul, independent de orice acţiune umană, ajungând la cei din Anglia, fără să existe nicio explicaţie fizică pentru aceasta. Un al doilea experiment a avut loc în 1952 pe insula Koshima, unde o specie de maimuţe (Macaca Fuscata) a fost observată timp de 30 de ani. La un moment dat cercetătorii au început să ofere maimuţelor fructe dulci, aruncate în nisip. Maimuţelor le plăceau foarte mult fructele, dar trebuiau să le mănânce acoperite cu nisip, ceea ce era neplăcut pentru ele.

La un moment dat, o femelă de 18 luni numita Imo, a descoperit întâmplător sau intuitiv spune ştiinţa vulgară că, putea rezolva problema spălând fructele într-o apă din apropiere. Imo i-a arătat aceasta mamei ei. Totodată colegii ei de joacă au învăţat aceasta şi şi-au învăţat şi familiile cum să facă. Oamenii de ştiinţă au asistat la

felul în care, din ce în ce mai multe maimuţe au învăţat cum să spele fructele în apă, aparanet prin mimetism. Între 1952 şi 1958, toate maimuţele tinere din colonie au învăţat spălatul fructelor. Unele dintre maimuţele adulte, care au imitat copiii, au aplicat şi ele acest procedeu, dar privind foarte atent la ceea ce făceau cele tinere. Celelalte maimuţe adulte au continuat să mănânce fructele pline de nisip. **Apoi ceva uimitor s-a întâmplat: de la un anumit număr de maimuţe care îşi spălau fructele, brusc fenomenul a luat o amploare explozivă. Dacă dimineaţa doar o parte din maimuţe foloseau această cunoaştere, seara aproape toate maimuţele deja spălau fructele. De asemenea alte colonii de maimuţe din alte insule, precum şi maimuţe de pe continent, au început aproape imediat să-şi spele fructele, fenomenul producându-se în timp real. Nici în acest caz nu a putut fi găsită o explicaţie convenţională, cum cunoaşterea s-a răspândit aşa de repede, trecând apa, fără să fi existat contacte directe între diversele colonii de maimuţe? Rupert Sheldrake, analizând aceste cazuri, a avansat ideea unor câmpuri morfice (sau formatoare, generatoare), care aveau rolul de a menţine cunoaşterea oricăror fenomene, nu doar din lumea vie, ci şi din cea minerală sau chiar cuantică. El a postulat că aceste câmpuri înregistrau într-un anumit fel toate informaţiile despre diverse evenimente, iar apoi exercitau o influenţă formatoare asupra tuturor fiinţelor sau obiectelor similare, cu cele care au generat evenimentele respective, astfel încât noile evenimente să se încadreze oarecum, în noul tipar.**

Am putea să asemănăm aceste câmpuri morfice [CM] cu un fel de matriţe în care este turnat metalul topit pentru ca să ia forma respectivă. O comparaţie şi mai bună este cu pământul peste care plouă. Iniţial acesta este perfect plan, dar apoi apa începe să sape mici şanţuri prin care se poate scurge mai repede. Gradat aceste şanţuri se adâncesc şi din ce în ce mai multă apa curge pe acolo. În comparaţia noastră, şanţurile sunt noile câmpuri morfice create, care crează obişnuinţa ca evenimentele să se petreacă predominant într-un anumit fel şi nu în altul, iar acest tip de informaţie este preluat din

câmpul Universului informaţional de orice fiinţă care este acordată pe o lungime de undă specifică a câmpului morfic. În linii mari, teoria morfogenetică explică mult mai aprofundat şi extinde ceea ce noi numim „obişnuinţă”. Din momentul postulării ei, teoria morfogenetică s-a dovedit imediat un instrument excepţional. Deja puteau fi explicate o serie întreagă de fenomene, din cele mai diverse domenii. De exemplu, în psihologie aplicabilitatea a fost imediată, şi de fapt TM s-a potrivit perfect cu alte descoperiri din acest domeniu, cum ar fi teoria subconştientului colectiv a lui C.G. Jung, sau şi mai complex, teoria memoriei colective, teoria memoriei universale, sau câmpul Akashic unde sunt stocate toate informaţiile fiinţării trecute, prezente şi viitoare, mai bine spus, toate informaţiile din potenţial translatate în dinamică.

În cercetările sale, Jung a descoperit anumite fenomene stranii, care nu puteau fi explicate dacă nu ar exista un gen de conexiune între membrii aceleiaşi specii, conexiuni empatice pe aceeaşi lungime de undă, sau mai corect spus pe acelaşi timbru de culoare sau, destul de greu observabil, conexiuni între toate formele de existenţă. De exemplu Jung, a descoperit că unii eschimoşi aveau vise cu şerpi sau păianjeni, deşi aceştia nu există în cercul polar şi nici nu existau alte surse de unde să afle eschimoşii despre existenţa lor. De fapt, nici eschimoşii în cauză nu ştiau ce visează, dar când desenau imaginile respective, cineva putea recunoaşte imediat despre ce era vorba. Astfel Jung, a postulat ideea unui subconştient colectiv, sau altfel spus mentalul informativ universal, la care fiecare membru al speciei este mai mult sau mai puţin cuplat şi, prin intermediul căruia are acces la o serie întreagă de cunoştinţe, arhetipuri şi obiceiuri. **Acest subconştient sau poate mai corect spus supraconştient colectiv, corespunde parţial câmpurilor morfice din teoria morfogenetică.** Totodată au putut fi explicate performanţele sportivilor, care cresc în mod vizibil de la o generaţie la alta, deşi structura biologică a omului este oarecum constantă şi chiar în epoca modernă decade datorită alimentaţiei nesănătoase, sedentarismului şi ruperii faţă de natură precum şi de ritmurile ei normale. Această creştere a performanţelor

nu poate fi pusă doar pe seama antrenamentului, fiindcă ea se manifesta încă de la vârste fragede, la care copii mici dau dovadă de performanţe mult mai bune decât cei din trecut. În acelaşi fel în şcoli, programa şcolara devine din ce în ce mai încărcată şi copiii asimilează din ce în ce mai multe cunoştinţe.

Dacă un copil, chiar numai acum câţiva zeci de ani, ar fi trebuit să înveţe în ritmul unuia modern, foarte greu ar fi putut face faţă. În acest fel se explică foarte simplu şi ceea ce face ca anumite şcoli „cu tradiţie" să genereze mult mai uşor elevi cu rezultate excepţionale pe plan şcolar.

De fapt, această „tradiţie" este rezultatul unui câmp morfic structurat în timp de către mentalul colectiv la acea şcoală şi care permite celor care se integrează în el să dispună de el aproape imediat, în formă subconştientă şi/sau supraconştientă, de rezultatele înaintaşilor săi.

Câmpurile morfice (sau morfogenetice) se manifestă şi la nivel de comunităţi umane sau de ţări. Chiar între două ţări vecine pot există unele diferenţe morfice mari, care generează modele specifice de comportament. De exemplu, englezii sunt vestiţi pentru calmul lor, latinii pentru „sângele fierbinte", francezii ca fiind romantici, japonezii ca fiind în general mai corecţi şi muncitori, germanii mai rigizi şi atenţi la detalii etc. **Aceste diferenţe crează ceea ce se numeşte „egregor" naţional şi care reprezintă o matrice formatoare pentru indivizii unui neam, o construcţie iniţial informativă ce se condensează ulterior sub o formatare energetică şi poate îmbrăca chiar forme materiale**. Între egregorul unui neam şi cultura şi tradiţia sa, există o dependenţă biunivocă: pe de-o parte tradiţia şi cultura fac să se structureze un egregor specific, iar pe de altă parte acest egregor transmite prin câmpuri morfice generaţiilor următoare, obişnuinţa de a se încadra în aceeaşi cultură, religie, obiceiuri etc. Mulţi turişti sau emigranţi constată în mod direct aceste diferenţe de obiceiuri, mentalităţi şi comportamente care sunt puse în mod simplist doar pe

seama culturii acelui popor, dar care de fapt sunt structurate de egregorul specific naţiunii respective. În domeniul biologiei, TM a făcut posibilă apariţia unor teorii şi descoperiri de ultimă oră, descoperiri care ţin de frontierele ştiinţei şi care, de fapt, au făcut să apară controverse foarte aprinse pe marginea ei. **Astfel, o fiinţă vie nu mai este doar un ansamblu biologic, material, ci este cuplată la un câmp morfic mult mai general şi care este de natura energetică, vibratorie, particularizată pe zone geografice, dependente la rândul lor de câmpuri informaţionale. Altfel spus, fiecare fiinţă este scufundată în oceanul informaţional universal şi preia acel tip de informaţie pe care este ea acordată biopsihic.** Aici trebuie să ne înţelegem bine: TM nu postulează direct existenţa sufletului ca entitate bine definită, ci se referă la un câmp energetic transindividual, o formă de exprimare a obişnuinţei colective, în care se încadrează fiecare individ, atât fizic cât şi psihic. De fapt, este vorba despre un câmp informaţional universal, particularizat aşa cum am precizat mai sus, pe zone geografice, datorită specificităţii emisiilor mentale de tipul telepatic al grupului sau grupurilor care au acelaşi timbru de vibraţie sau temperatură de culoare a gândurilor. **Sheldrake a constatat în mod corect că, pentru ca un câmp morfic să poată acţiona, este necesar ca în organismul viu, încă de la nivel celular, să existe structuri care recepţionează informaţiile respectivului câmp morfic. Totodată este necesar să existe structuri emiţătoare, care prin diverse acţiuni fizice (respectiv emisia fotobionilor din AND) să influenţeze – în sensul structurării lor – diverse câmpuri morfice.** De fapt, conform descoperirilor din fizica cuantică, chiar particulele subnucleare sunt supuse unor câmpuri morfice specifice şi, astfel, interacţiunea dintre materie, energie şi informaţie se desfăşoară la orice scară din Creaţie.

Sheldrake chiar a avansat o teorie şi mai surprinzătoare şi, anume faptul că ADN-ul uman nu este în mod intrinsec depozitarul informaţiei structurante pentru o fiinţă, ci mai curând un fel de antenă de emisie-recepţie pentru câmpul morfic înconjurător, care de fapt depozitează această informaţie.

De exemplu, la ora actuală nu se poate explica genetic cum dintr-o celula sanguină poate apărea un organism complet, în loc să apară doar o colonie de celule sanguine, iar dintr-o celulă muşculară, iarăşi apare un organism complet, cu toate genurile de celule specifice şi nu doar o colonie de celule musculare. Ştim că ADN-ul păstrează în fiecare celulă o informaţie genetică completă pentru întregul organism, dar nu ştim cum sunt luate deciziile ca, de exemplu, dintr-o celulă de un gen să se activeze genele necesare pentru ca ea să se duplice în alta de un gen diferit, sau de acelaşi gen. Pe această capabilitate se produce clonarea. De ce într-un organism adult celulele musculare se vor divide tot în celule musculare şi nu în neuroni, de exemplu? Totodată nu ştim ce face ca celulele să ştie când au atins nivelul de diviziune necesar şi să nu se mai dividă aşa de mult… De exemplu, care sunt factorii care opresc dezvoltarea de creştere a celulelor hepatice, oprind astfel ficatul să crească nemăsurat de mult? Este ca şi cum celulele ar şti sau ar afla de undeva, că ficatul a ajuns la dimensiunea şi forma lui corectă şi atunci se generează doar o activitate de întreţinere la nivelul acestuia şi nu una de creştere. **TM explică foarte simplu aceste aspecte stipulând faptul că informaţiile structurale sunt înregistrate, de fapt, într-un câmp morfic care acţionează asupra tuturor proceselor biologice. ADN-ul devine astfel, în special, un receptor (e drept, foarte complex) pentru câmpuri morfice care sunt mult mai complexe şi care păstrează mult mai multă informaţie decât ar fi capabil doar ADN-ul singur s-o facă.** Dacă o fiinţă vie ar fi o construcţie, am putea compara ADN-ul cu executanţii simpli care lucrează la acea construcţie, iar câmpurile morfice cu echipa formată de proiectanţii şi inginerii constructori.

În mod evident o asemenea teorie revoluţionară, care plasează centrul de greutate al deciziilor într-un plan informaţional, nu putea fi pe placul celor mai mulţi savanţi, la fel cum multe dintre concluziile mecanicii cuantice rămân pentru cei mai mulţi oameni, ceva mai mult de domeniul paradoxurilor, decât ca fenomene capabile să ne facă să ne revizuim integral concepţia asupra Universului şi asupra propriei

noastre vieţi. Altă aplicaţie uimitoare a TM este în domeniul anumitor aspecte considerate „paranormale”, şi care ţin în special de influenţa gândirii şi a emoţiilor asupra materiei. Prin TM multe dintre aceste fenomene pot fi explicate chiar foarte uşor. **Ţinând cont că ADN-ul şi în general materia este şi un emiţător care poate structura câmpuri morfice specifice, concluzia imediată este că o fiinţă vie poate emite informaţii morfice (deci structurante, generatoare), care să acţioneze asupra altor fiinţe sau a materiei în general. Gândul este un câmp morfic ce se transmite pe frecvenţă telepatică în câmp tahionic. De asemenea sugestia şi hipnoza funcţionează tot cu ajutorul câmpurilor morfice. Chiar şi autosugestia reprezintă un gând propriu, excitat de o cuantă morfică incidentă ce intră în acord rezonant cu frecvenţa gândului şi acţionează asupra întregii entităţi umane. Informaţia fiind diferită de energie prin faptul că este superioară acesteia, fiind ultima treaptă a evoluţiei Universului, reprezintă integral Spiritul. Deci informaţia este spirit. Porneşte de la acesta către suflet, căruia îi stimulează personalitatea reprezentată de Emoţie, iar aceasta la rândul ei se structurează complet cu ajutorul colaborării (după un algoritm dezvoltat la capitolul Suflet în lucrarea subsemnatului numită ORTOONTICA) senzaţiilor stimulate de Informaţie. Implicit senzaţia declanşează Sentimentul, iar mai departe aceasta stârneşte Dorinţa care reprezintă starea incipientă a voinţei.**

La ora actuală se ştie că cei care ţin plante şi le iubesc foarte mult, vorbesc cu ele şi le mângâie, fac ca aceste plante să se dezvolte foarte frumos, parcă percepând atmosfera favorabilă de care au parte. Puţini ştiu însă că aceste diferenţe de dezvoltare pot fi obţinute şi de la distanţă, pur şi simplu gândindu-ne cu iubire la planta sau la fiinţa respectivă. Astfel, gândirea noastră structurează un câmp morfic benefic, care constituie un tipar de dezvoltare armonioasă pentru acea fiinţă sau, dimpotrivă, un gând entropic, distructiv chiar şi numai ca probabilitate, poate produce daune foarte mari fiinţei avută ca ţintă mentală. De exemplu, foarte frecvent, de multe ori părinţii sunt

îngrijoraţi că unul sau altul din copiii lor se pot îmbolnăvi, sau presupun că aceştia suferă de ceva. Ei bine, acest gând negativ se transmite pe o frecvenţă telepatică în cârn morfic, şi generează încet dar sigur afecţiunea sau afecţiunile gândite. Tocmai acesta este înţelesul sintagmei «Gândeşte pozitiv»! În toate aceste cazuri, efectele nu mai pot fi explicate doar prin interacţiuni de tip fizic, ci se necesită introducerea mentală a unor interacţiuni de ordin energo-informaţional, vibratoriu. De fapt, efectele gândirii focalizate asupra materieri şi chiar a destinului sunt foarte bine cunoscute încă din antichitate, în toate culturile lumii. Există diverse proverbe foarte inspirate, de exemplu: „Obişnuinţa este cea de a doua natură" sau „Dacă semeni o obişnuinţă, culegi un destin".

O mare parte din ceea ce numim „destin" sau „soartă" este de fapt un ansamblu de câmpuri morfice care ne ghidează într-un anumit fel. Astfel, o fiinţă care se încadrează pe frecvenţa de rezonanţă a acestor câmpuri, va avea tendinţa să acţioneze predominant conform lor şi deci, să aibă o direcţie specifică în viaţă. Toate fiinţele geniale în schimb au avut calitatea de a şti, încă de la o vârstă fragedă, ceea ce îşi doresc în viaţă. Această preştiinţă venea sub forma unei idei sau imagini care se repeta predominant. De exemplu, un viitor dansator de excepţie îşi dorea foarte mult să danseze pe scenă şi se vedea mai mereu în această postură. Această gândire focalizată, a generat în timp un câmp morfic specific celui ce l-a generat mental, corespunzător temperaturii de culoare a gândului personal, care l-a determinat pe acel om să devină ceea ce dorea, să intre în acord rezonant cu câmpul informaţional universal sau planul akashic şi în acelaşi timp a făcut ca şi alte câmpuri morfice secundare acordate pe frecvenţa dansatorului, unele generate de alte fiinţe umane şi care se găsesc «stocate» în acelaşi plan informaţional universal, să se supună acestui tipar, care era mult mai puternic prin accesare directă şi permanentă şi chiar insistentă.

Astfel, teoria morfogenetică validează în mod ştiinţific modalitatea prin care comportamentele sau chiar gândurile noastre modelează

„destinul”, prin câmpuri morfice specifice generate de către ele. De fapt, pur şi simplu aceste comportamente fac să apară tiparele şi căile care au tendinţa de a fi urmate şi mai departe, nu doar ca model de gândire ci şi ca realitate fizică. **Trebuie doar ca în dezvoltarea sa, CM (Câmpul Morfic) să atingă o intensitate specifică, un gen de „masă critică” sau intensitatea de rezonanţă stabilită prin frecvenţa de acord şi amplitudinea echivalentă, pentru a-i permite să se manifeste concret în planul fizic.** Analogic este la fel cum într-o şcoală nu ajunge ca un singur elev să fie genial pentru ca acea şcoală să fie de renume, ci este necesar ca un anumit număr de elevi să aibă rezultate foarte bune, pentru ca acel CM generat să fie suficient de puternic şi pentru viitorii elevi care vor învăţa acolo. Devine astfel posibil pentru o fiinţă umană să-şi transforme destinul în bine chiar la un mod radical, dacă acţionează cu suficientă **([1])** energie în sensul modificării câmpurilor morfice mai vechi (care pot să-i fie defavorabile), pentru a structura astfel câmpuri morfice noi, mai puternice, şi care să o ghideze în direcţia dorită. Mai există încă multe alte domenii de aplicare a teoriei morfogenetice, de exemplu găsirea unor modalităţi de acţiune pentru a favoriza ceva nou şi mai evoluat decât vechile forme, modele sau tipare, explicarea unor fenomene fizice sau psihice în funcţie de contextul în care au loc.

Este cunoscut de către iniţiaţii din toate timpurile, chiar din vremuri imemoriale, faptul că un gând, structurat pe o anumită intensitate şi frecvenţă, de exemplu un gând despre o acţiune puţin rea, mai rea sau chiar foarte rea, ca şi un gând (îl vom numi gândul iniţial) despre o acţiune bunicică, bună sau foarte bună, porneşte din mentalul omului (nu voi descrie acum tehnica emisiei printr-un tip de antenă specifică) şi accede imediat în planul informaţional, planul sau câmpul akashic. Aici se asociază cu gânduri de aceeaşi frecvenţă şi intensitate şi constituie o forma gând-informaţie de o valoare şi o capacitate mult superioară gândului iniţial. Gândul iniţial care păstra, la început, personalitatea emiţătorului, se transformă acum într-o nouă entitate energo-informaţională, numită EGREGOR. Această entitate devine de sine stătătoare şi va acţiona, cu precădere, asupra zonei teriene de

unde a fost generată. Un exemplu concret: dacă din cauza unor **situaţii** oarecare un grup de oameni ce poate fi foarte mare gândeşte duşmănos şi chiar revoluţinoar faţă de situaţia dată, imediat în planul astral, pe frecvenţa akashică va apărea egregorul ce se configurează exact cu **«temperatura de culoare»** a sumei gândurilor iniţiale, pornite din mentalul grupului emiţător. De regulă, acest egregor, hrănit şi stimulat în continuare de emisiile mentale ale persoanelor angrenate în lupta cu **situaţia,** va acumula energie din ce în ce mai multă şi cum ştim că orice tip de energie ce depăşeşte «masa critică» se condensează în materie, şi acest egregor se va materializa, întrupându-se într-o persoană pe care şi-o alege dintr-un embrion ce se pregăteşte să se dezvolte şi să se nască. Asemenea egregori întrupaţi au fost la vremea lor (îi amintesc pe cei din zilele noastre) Torqemada, Napoleon, Stalin, Hitler, Pol Pot, Ceauşescu, Mao-Tze-Dung etc., etc., etc. În corporalitate, egregorii acţionează direct şi insistent pe arii din ce în ce mai largi ale Terrei, până ce un alt egregor, născut din mentalul colectiv al minţilor adverse, îl va înfrunta pe primul până îl va distruge, deoarece aceasta a fost comanda primită de la mulţimea ce la generat. Cu cât mulţimea oamenilor ce acţionează congruent cu mentalul lor (forme gând energo-informaţionale) este mai mare, cu atât forţa egregorului va fi mai mare şi, de foarte multe ori, se poate întoarce împotriva celor ce l-au generat (creat) deoarece a fost captat de un alt câmp energo-informaţional mai puternic decât primul şi a fost deturnat spre porniri ostile faţă de creatorii primari. Principial, fără a aborda elementele de tehnologie specifică, dată fiind periculozitatea acestora dacă sunt utilizate de grupuri organizte în interesele lor bine definite, aceasta este modalitatea prin care specialiştii şi cu precădere iniţiaţii, folosesc **manipularea prin diversiune** (sintagma se situează dincolo de conotaţia ei aparent reprobabilă). A acţiona în acest mod nu este foarte complicat. Ceea ce trebuie cunoscut foarte bine şi în detaliu, este softul sau programul structurat pe elemente de compoziţie după care se poate acţiona.

Dar aşa cum am mai spus, aceste detalii consistente nu pot fi puse la îndemâna vulgului, aceluia nerămânându-i decât postura de a acţiona

la o comandă dată subliminal, el (vulgul) considerând că acţionează din proprie iniţiativă. Ştiut fiind că nu există acţiune colectivă spontană pe o determinare congruentă, sau altfel spus pe o polarizare vectorială, este evident faptul că, acţiunea a avut o generatoare. Deşi teoria morfogenetică este încă în tinereţile sale, căile de cercetare şi rezultatele obţinute încă de pe acum sunt excepţionale şi o fac să fie un instrument foarte preţios pentru toţi cei capabili să îi pună în aplicare întregul potenţial.

Scurte concluzii despre apă, care ne înregistrează gândurile preluându-le din câmpurile morfice;

Cel mai mare depozit terestru de informaţie îl constituie oceanul planetar;

Vezi şi Emoto Masaru în *„Viaţa secretă a apei”.*

Gândurile şi sentimentele influenţează direct structura materiei fizice – aceasta este concluzia japonezului Masaru Emoto, în urma cercetărilor sale recente. El a observat că apa înmagazinează toate informaţiile transmise ei sub formă de energie (hado) din mediul înconjurător. Ştiinţa confirmă astfel ceea ce tradiţiile spirituale susţin de milenii: suntem responsabili de raiul sau de infernul în care trăim.

Cercetările dr. Masaru Emoto l-au condus la definirea conceptului de „hado”, un cuvânt care este din ce în ce mai des folosit chiar şi în conversaţiile uzuale de către japonezi. Cuvântul „hado” este alcătuit din două ideograme kanji, **ha** şi de care înseamnă respectiv undă şi mişcare. Prin urmare, hado este modelul vibraţional intrinsec existent la nivelul atomic al materiei, fiind considerat drept cea mai mică unitate de energie. Hado este energia asociată conştiinţei umane, după definiţia dr. Masaru Emoto. Cercetând această energie, el a ajuns la concluzia că gândurile şi sentimentele modelează realitatea fizică. Inspirat fiind de rezultatele unui om de ştiinţă american care a reuşit, cu ajutorul unui dispozitiv ce utiliza rezonanţa magnetică, să

impregneze apa cu anumite informaţii benefice, curative, dr. Masaru Emoto a continuat cercetările în domeniul rezonanţei magnetice.

Din 1994, a început să studieze şi să fotografieze cristale de apă îngheţată. Aceste fotografii erau realizate cu ajutorul unui microscop plasat într-o cameră la – 50°C. Rezultatele uluitoare au fost prezentate în cartea sa Messages from Water (Mesajele apei), care pune în evidenţă efectul conştiinţei umane (al diferitelor tipuri de energie hado) asupra apei. Fotografiile din articol sunt preluate din această carte şi arată clar în ce mod structura cristalină a apei îngheţate reflectă calitatea ei, precum şi modificările acesteia datorită expunerii la diverşi factori externi: poluare, cuvinte, muzică, fotografii şi chiar rugăciuni. Astfel, generând diferite energii hado prin cuvinte rostite sau scrise, sau prin muzică la care a fost expusă o aceeaşi probă de apă distilată, aceasta şi-a modificat structura în funcţie de energia primită. Formele de hado pozitiv, de exemplu forţa sublim creatoare a artei şi a muzicii, au generat cristale geometrice, hexagonale, armonioase şi încântătoare. Interesant este că nu toate eşantioanele de apă au cristalizat. Cele expuse unui hado negativ (cuvinte urâte, poze ale unor fiinţe malefice recunoscute, de ex., Hitler, poluare, muzică heavy-metal) au îngheţat în forme amorfe, ciudate şi dizarmonice. Astfel, chiar dacă toate tipurile de apă au aceeaşi formulă chimică, structura lor moleculară diferă considerabil, fapt demonstrat clar în aceste fotografii.

Înţelegem din aceasta că apa are un mesaj foarte important pentru noi. Ea este precum o oglindă, care ne reflectă întocmai starea interioară. Atunci când ne reflectăm chipul în ea, mesajul ei devine uimitor de clar, precum un cristal. Ştim că viaţa umană este în directă corelaţie cu calitatea apei, atât cea din corpul nostru cât şi cea din jurul nostru.

În lucrarea sa doctorul Emoto prezintă argumente concrete care demonstrează că bioenergia umană, energia gândurilor, cea vehiculată de cuvinte, ideile-forţă şi muzica, toate acestea influenţează structura moleculară a apei, aceeaşi apă care alcătuieşte în procent de 70%

corpul unui om matur şi care acoperă în acelaşi procentaj planeta noastră. Apa este sursa esenţială a vieţii pe planetă, calitatea şi integritatea ei sunt de o importanţă vitală pentru toate sursele de viaţă.

Dr. Emoto a descoperit multe diferenţe fascinante în structurile cristaline ale apei provenind din diverse surse aflate în anumite condiţii. Spre exemplu, apa de munte şi de izvor a dezvăluit în structura ei cristalină frumoase modele geometrice. În schimb, apa toxică şi poluată din zonele industriale suprapopulate sau apa stagnantă din puţurile de apă sau lacurile de acumulare a cristalizat în forme distorsionate, aleatoare şi dizarmonioase.

Un alt domeniu de studiu al doctorului Emoto l-a constituit meloterapia, de aceea el a urmărit efectele muzicii asupra structurii cristalelor pe care apa le formează prin îngheţare. El a plasat timp de câteva ore apă distilată într-o eprubetă între două boxe şi apoi a fotografiat cristalele obţinute prin îngheţarea acelei ape. După ce a înregistrat modurile în care apa a reacţionat la diferitele condiţii de mediu, la poluare şi la diferitele genuri de muzică sau sunete, echipa doctorului Emoto şi-a orientat cercetările spre a vedea modul în care gândurile şi cuvintele afectează formarea cristalelor de apă netratată, distilată. Ei au aplicat pe eşantioanele de apă bucăţi de hârtie cu diverse cuvinte scrise pe ele, lăsându-le aşa timp de o noapte. Aceeaşi procedură a fost aplicată folosindu-se numele unor persoane decedate, care au avut o anumită influenţă în istoria omenirii. Fotografiile obţinute după îngheţarea eşantioanelor de apă ce fuseseră expuse acestor influenţe au demonstrat incredibilele răspunsuri ale apei, ca entitate vie şi inteligentă, la emoţiile şi gândurile înscrise în câmpul morfic al umanităţii.

Concluzia generală a fost de necontestat: apa preia cu uşurinţă vibraţiile şi energia mediului în care se află. Descoperirile extraordinare ale dr. Masaru Emoto reprezintă un valoros instrument şi o dovadă incontestabilă care ne poate transforma percepţia asupra

noastră şi asupra lumii în care trăim. Avem acum dovada şi explicaţia faptului că apa poate vindeca şi poate transforma în bine viaţa planetei, prin gândurile pe care alegem să le întreţinem în mentalul nostru şi prin modurile în care aplicăm aceste gânduri.

PSIHOTRÓNICĂ*’s.f.* Disciplină biofizică care se ocupă cu studiul interacţiunilor la distanţă între diferiţi subiecţi senzitivi, între aceştia şi obiecte materiale sau alte organisme vii. [< engl. *psychotronics*].

[1] Tehnica stimulării şi amplificării energiei de abstragere din akasha a câmpurilor morfice, se va descrie în detaliu în partea a doua a lucrării ORTOONTICA.